

УДК 34-051:378.4(477.83-25)"19"

ЮЛІАН ЛАВРІВСЬКИЙ – ВІДОМИЙ ПРАВНИК ЛЬВІВСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ ХХ СТОЛІТТЯ

Володимир Кахнич

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, Львів, Україна, 79000,
e-mail: volodymyr.kakhnych@lnu.edu.ua
ORCID: 0000-0003-1446-8386*

Встановлено, що підвищенню популярності та визнання серед навчальних закладів України і навіть світу сприяють відомі персоналії – випускники Університету, які власними науковими та професійними досягненнями допомагають розвивати не лише свій навчальний заклад, а й приносять користь у розбудову України. Досліджено постать Юліана Лаврівського. Висвітлено видатну особистість, яка реалізувала себе, але шукала шляхи раціональних пропозицій налагоджувати нові зв'язки у суспільстві та державі. Обґрунтовано, що політичні погляди Юліана Лаврівського не втратили своєї автентичності і сьогодні. Значення особи, її контакти зі своїми сучасниками – надзвичайно важливі для розвитку держави та суспільства. На прикладі культурно-просвітницького життя Юліана Лаврівського ми можемо побачити та проаналізувати, що і нині ті ідеї та дії, які він робив ще у ХІХ ст., є прикладом для наслідування.

Ключові слова: Львівський університет, правник, віцемаршал, юридичний факультет, евроінтеграція, демократія.

DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vla.2024.78.040>

Львівський національний університет імені Івана Франка, як і будь-який інший навчальний заклад, має свої давні традиції та досягнення. Академічні традиції, які сформувалися та функціонують у Львівському університеті, роблять його відомим та популярним, зокрема для багатьох абітурієнтів, які прагнуть здобути освіту та отримати диплом саме Львівського університету [9, с. 44–50]. Підвищенню популярності та визнання серед навчальних закладів України і навіть світу сприяють відомі персоналії – випускники Університету, які своїми науковими та професійними досягненнями допомагають розвивати не лише свою *Alma Mater*, а й приносять користь у розбудову України [8]. Серед визначних правників юридичного факультету Львівського університету першої половини ХІХ ст. був Юліан Лаврівський. Це непересічна особистість, адже завдяки йому було розпочато національне відродження на західноукраїнських землях та закладено підвалини для творення української ідентичності в певних умовах.

Юліан Лаврівський – це видатна особистість, яка не лише реалізувала себе, учений став видатним та авторитетним наставником, здатним знаходити і шляхом раціональних пропозицій налагоджувати нові зв'язки у суспільстві та державі [1]. Значну увагу дослідженням науковця приділяли вчені Іван Хома, Мар'ян Мудрий, Ігор Бойко та інші.

Особливу увагу у своїх дослідженнях Іван Хома приділив вивченню особистості Юліана Лаврівського, проаналізував його внесок у розбудову та розвиток Галичини і Львівського університету. В одній зі своїх розвідок Іван Хома зазначив: «Роль Юліана Лаврівського в організації культурно-просвітнього життя українців

Галичини в середині XIX ст. [16]» показує, що «у сучасній історичній науці усе більш актуальним стає дослідження значення особистості в історії. Адже за культурними, соціальними, економічними, політичними, військовими та іншими процесами стоять особистості, як ініціатори чи організатори, а вже потім групи людей, верстви тощо. Відкритість, демократичність та успішність суспільства, в значній мірі, залежить від того, як на тлі історії представлена людина, індивід та особистість. У дослідженні на основі маловідомого історіографічного та джерельного матеріалів розкрито ініціативи та здобутки Юліана Лаврівського в інституалізації та розвитку української культури [16, с. 60]». З цього випливає, що політичні погляди Юліана Лаврівського не втратили своєї автентичності й нині. Значення особи, її контакти зі своїми сучасниками – надзвичайно важливі для розвитку держави та суспільства. На прикладі культурно-просвітницького життя Юліана Лаврівського ми можемо побачити та проаналізувати, що і сьогодні ті ідеї та дії, які він робив ще у XIX ст., є прикладом для наслідування.

Проведені історичні паралелі періоду XIX ст. автор Іван Хома показує на прикладі культурно-просвітницького життя українців Галичини в середині XIX ст. Сьогодні, у XXI ст., ми бачимо та розуміємо, що процес євроінтеграції України, а особливо в період війни, є надзвичайно важливим. Адже прагнення українців до кращого, світлішого, до розвитку властиве представникам цивілізованому світу. Особистість Юліана Лаврівського засвідчує той приклад до розвитку, до кращого життя людей у цивілізованому світі. І російсько-українська війна, яка сьогодні відбувається на території України, є лише тому підтвердженням. Україна і у XIX ст., і XXI ст. прагне до процвітання. Ціна, яку зараз платить Україна за свою свободу, дуже висока. Завдання українців у наші дні полягає в одностайності, єдності та цілеспрямованості задля своєї держави.

Розкриємо особистість Юліана Лаврівського, народився 27 серпня 1819 р. у селі Мшана поблизу м. Дуклі на Лемківщині [12, с. 13–14] в сім'ї греко-католицького пароха, почесного каноніка перемишльського, о. Григорія Лаврівського та його дружини Юстини Пацлавської. Адам Бонецький вказував, що Григорій Лаврівський мав ще п'ятеро дітей (Ангіна, о. Івана (парох с. Одрехова), о. Йосифа (парох м. Комарне), Омеляна, о. Діонісія (парох с. Себечів), був сватом когось із митрополитів Сембратовичів [10]. Його стрийком (тобто дядьком) був о. Іван Лаврівський.

Упродовж 1820–1830-х рр. Перемишль став центром українського національного відродження Галичини, де з ініціативи перемишльського єпископа Михайла Левицького (1774–1858 рр.) організовано гурток українських греко-католицьких священників, серед яких був І. Лаврівський (1773–1846 рр.) [5, с. 48–49]. До основних надбань і заслуг якого відносять відкриття капітульних бібліотек у Львові й Перемишлі [3, с. 63–64]. Так виглядає, що роль та значення дядька була не вирішальною, але мала важливе значення для формування особистості Ю. Лаврівського. Стосовно року народження, то вчений Іван Хома ще робить акцент на році народження науковця, а саме, що в енциклопедіях, довідковій літературі вказано роком народження Ю. Лаврівського – 1821, на надгробній плиті (родинна гробниця Лаврівських на Личаківському кладовищі – поле. 56) – 1819 р. [16, с. 61]. Така неточність може свідчити про те, що були реєстри у паперовій формі та в енциклопедії могли дати не зовсім точну інформацію, а на могилі, що на Личаківському цвинтарі, дата є більш точною і, на мій погляд, науковець Іван Хома правильно зазначає 1819 рік роком народження Ю. Лаврівського.

Навчався Ю. Лаврівський у Перемишлі в цісарсько-королівській гімназії і на філософських студіях, закінчення яких дозволяло вступити до Львівського університету. Закінчив правничий факультет Львівського університету [16, с. 61], після цього до 1848 р. працював у крайовому суді у Львові [7, с. 282–283]. З 1855 р. актуар¹ Самбірського суду, згодом радник Вищого крайового суду [11]. Бачимо, що період навчання був у Лаврівського позитивним і плідним. Після закінчення Університету він потрапив на роботу в суд. Робота в суді була та залишається престижною. Тільки тоді, коли працював Ю. Лаврівський було менше кадрів, а ще на початку XIX ст. зафіксовано дефіцит кадрів, який не був закритий після відновлення діяльності Університету в 1784 р., де навчалися та виховувалися кадри в суди та на державну службу. Тому, влаштуватися на таку роботу теж було нелегко, але те, що Ю. Лаврівський був інтелігентною, високоосвіченою людиною допомогло йому в майбутньому бути гідним випускником та представником юридичного факультету Львівського університету [9].

Серед здібностей Ю. Лаврівського варто згадати одне з його важливих досягнень: відкриття у Львові українського культурно-розважального товариства «Руська бесіда» [11] у приміщенні Народного Дому (1861), організація Руського клубу в Галицькому сеймі (1861/63), заснування українського театру при «Руській бесіді» (1864), а також відкриття у Львові селянського банку (1867)[2]. Ці кроки були доволі таки потрібними і затребуваними. Адже суспільству, що розвивається, необхідні можливості, які підкреслюють та надихають до нових вершин.

У 1861, 1867 рр. Ю. Лаврівський обраний послом Галицького сейму (від IV курії округу Самбір–Старе Місто–Стара Сіль, входив до складу «Руського клубу»), віцемаршалок, член Крайової управи Галицького сейму (з 1869 р.), заступник члена Крайової управи (1867–1868 рр.). У 1870 р. обраний послом Галицького сейму від III курії округу Стрий–Сколе, не входив до складу «Руського клубу»), з 1870 р. був його віцемаршалком [2]. Довіра до особи, показує його вчинки, досягнення в очах колег і близьких людей зробили з Ю. Лаврівського особу, яка могла на законодавчому рівні вносити певні пропозиції для покращення життя громадян, які його делегували і покладали на нього свої надії.

У 1869 р. в порозумінні з першим маршалком Галицького сейму князем Леоном Людвиком Сапегою [4] (з ним зблизився під час польського повстання 1863 р.) та міністром закордонних справ графом Фрідріхом Фердинандом Байстом (основний інспіратор акції, обраний до Галицького сейму Торгово-промисловою палатою Бродів) виступив у Сеймі з резонансною промовою про польсько-українську співпрацю на основі католицької духовності. Сейм обрав спеціальну комісію у справі польсько-українського порозуміння, але акція зазнала краху на цій сесії; закінчилася скандальним обговоренням рубрики крайового бюджету про 3 000 золотих ринських для театру «Руської бесіди». У 1870 р. Ю. Лаврівський опинився в ізоляції. Прихильник угодовської політики з поляками [15]. Відстоював інтереси українців, їхня допомога та підтримка давали Ю. Лаврівському силу для реалізації планів і задумів для розвитку України. Ці його зусилля не завжди подобалися

¹ *Актуарій* (від лат. *actuarius* – скорописець) – спеціаліст з оцінювання ризиків, фінансовий аналітик і консультант у сфері страхування, людина, яка застосовує на практиці актуарну математику. Офіційно вповноважена особа, яка має відповідну фахову підготовку та обчислює страхові тарифи. На актуарія покладається відповідальність за те, щоб страхові фонди були достатніми на той момент, коли страховику доведеться виконувати свої зобов'язання за договорами страхування.

членам Сейму. Через що він був змушений шукати нові способи вирішення тих чи інших випадків, до яких його залучали.

Під час Революції 1848–1849 рр. Ю. Лаврівський в Австрійській імперії належав до «Руського Собору». В 1848 р. брав участь у роботі Собору Руських Вчених, очолював засідання правничої секції [14]. Виступав за досягнення українсько-польського компромісу в Галичині, відстоював рівноправ'я українців в усіх сферах суспільно-політичного життя та крайової адміністрації. Громадська позиція була дуже чіткою та вираженою, що не завжди давало Ю. Лаврівському будувати свої плани на майбутнє так, як він про це мріяв.

Відома фраза Ю. Лаврівського, що «поляків і українців і смерть сама не розлучає, бо і гроби маєм спільні», яку він висловив у Галицькому сеймі під час обґрунтування в 1869 р. проєкту українсько-польської угоди. Проєкт передбачав – у відповідь на відмову українців від вимоги адміністративного поділу Галичини за національною ознакою (на польську й українську провінції) – надати їм широкі права в галузі адміністрації та освіти. Ю. Лаврівський, віцемаршалок крайового сейму, був тоді однією з найвпливовіших постатей української політики в Галичині. Цивілізаційний орієнтир для галицьких і наддніпрянських українців на найближче майбутнє він бачив у культурі та організаційних взірцях національного руху [4]. З цього випливає, що Юліан Лаврівський був громадянином інтелігентною, культурно-розвиненою ...

Народовці (українофіли) використовували його впливи в польських і австрійських урядових колах для легітимації свого місця в політичному спектрі Галичини. Упродовж 1870–1873 рр. очолював культурно-освітнє товариство «Просвіта». Ю. Лаврівський, як посол Галицького сейму і голова «Просвіти», активно домагався відкриття кафедри історії України у Львівському університеті [11], запровадження навчання українською мовою у всіх класах Академічної гімназії у Львові (вдалося реалізувати в 1874 р.), сприяв розповсюдженню українських підручників на Буковині і Закарпатті, та налагодженню культурних зв'язків з Підросійською Україною, дбав про створення при товаристві стипендійних фондів та розвиток благодійної діяльності.

У 1870 р. Ю. Лаврівський заснував народовецьку газету «Основа» [17, с. 664], що видавалася у Львові (1870–1872 рр., редактори Т. Леонтович і К. Климкевич). Переклав на українську мову австрійський цивільний кодекс 1811 р.

Помер 5 травня 1873 р. у Львові майже одночасно із дружиною [13] від запалення легень (за іншими даними – від тифу). Першою померла дружина-полька Каміла Лаврівська (на 46-му році життя) – у неділю 22 квітня (4 травня за н. ст.) 1873 р. Через кілька годин, так і не довідавшись про смерть дружини, Ю. Лаврівський (на 53-му році життя) – у понеділок 23 квітня (5 травня). Похорон відбувся у латинському і греко-католицькому обрядах за участі відомих політичних, церковних і культурних діячів Галичини. Поховали подружжя Лаврівських на Личаківському цвинтарі [1].

Через кілька десятиліть пам'ять про Ю. Лаврівського виявилася непотрібною галицьким русинам, які будували національну ідентичність на відмежуванні від польського простору. Могили подружжя Лаврівських забули разом із тим, як відходила в минуле ідея українсько-польської єдності.

Намагався в політиці реалізувати досягнуту на рівні власної сім'ї гармонію між українською (греко-католицькою) і польською (римо-католицькою) ідентичностями.

Отже, постать Ю. Лаврівського мала інтерес і у ХІХ, і в ХХІ ст., оскільки це була непересічна особистість. Він мав низку досягнень та здобутків, що

допомагало йому бути затребуваним та вміти знайти вихід з різних непростих ситуацій. Інтерес багатьох осіб до цієї постаті лише підтверджує той факт, що правник, митець, особа, яка зуміла себе проявити та реалізувати і бути потрібним сьогодні, викликає захоплення та дає надію на краще, світле майбутнє. І. Хома, І. Бойко та інші відомі науковці намагалися також розкрити постать Ю. Лаврівського, аналізуючи його праці та роблячи акцент на його здобутках та вкладі у розвиток України загалом. Сім'янин, який мав велику сім'ю, але знаходив час для держави, її розвитку та для виховання шістьох дітей.

Тому, потрібно вивчати життя та діяльність таких особистостей, досліджувати їхній внесок у розбудову Галичини та України, що сприятиме поглибленню знань та пошуку можливостей для розбудови й покращення становища України на міжнародній арені.

Список використаних джерел

1. Адміністрація музею «Личаківський цвинтар». Юліан Лаврівський [Електронний ресурс] / Адміністрація музею «Личаківський цвинтар» // Музей «Личаківський цвинтар». – Режим доступу: <https://lviv-lychakiv.com.ua/fotohalereia/vidomi-osobystosti/-117-yulian-lavrivskiy> (дата звернення: 13.03.2024).
2. Байдак М. Юліан Лаврівський | Інтерактивний Львів [Електронний ресурс] / Мар'яна Байдак // Інтерактивний Львів. Режим доступу: <https://lia.lvivcenter.org/uk/persons/-lavrivskiy-yulian/> (дата звернення: 18.03.2024).
3. Гнатюк В. Національне відродження галицьких українців в 1772–1880 / В. Гнатюк. Відень : [б. в.], 1917. – 65 с.
4. Гординський Я. До історії культурного й політичного життя в Галичині у 60-тих рр. XIX в. [Електронний ресурс] / Ярослав Гординський. Львів : Друк. Наук. т-ва ім. Шевченка, 1917. 266 с. Режим доступу: https://shron1.chtyvo.org.ua/Hordynskiy_Yaroslav/Do_istorii_kulturnoho_i_politychnoho_zhytia_v_Halychyni_u_60-tykh_rr_XIX_v.-pdf (дата звернення: 02.03.2024).
5. Грицак Я. Нарис історії України: формування модерної української нації XIX–XX ст. : Навч. посіб. для учнів гуманіт. гімназій, ліцеїв, студентів іст. фак. вузів, вчителів. / Я. Грицак. Київ : Генеза, 1996. 360 с.
6. Дудар О. Юліан Лаврівський – львів'янин, який став одним з піонерів українського національного відродження [Електронний ресурс] / Оксана Дудар // Дивись.info. – Режим доступу: <https://divys.info/2020/08/31/yulian-lavrivskiy-lviv-yanyn-yakij-stav-odnym-z-pioneriv-ukrayinskogo-natsionalnogo-vidrodzhennya/> (дата звернення: 08.03.2024).
7. Zdrada J. Ławrowski Julian / J. Zdrada // Polski Słownik Biograficzny. Warszawa, 1973. Vol. 18. P. 282–283.
8. Кахнич В. С. Юридична наука у Львівському університеті в персоналіях : навч. посіб. / В. С. Кахнич. Львів : ЛНУ ім. Ів. Франка, 2023. 200 с.
9. Кахнич В. С. Юридична освіта і наука у Львівському університеті (1661–1939) : монографія / В. С. Кахнич. Львів : ЛНУ ім. Ів. Франка, 2016. 320 с.
10. Лаврівський Ю. // Ілюстрований календар товариства «Просвіта» на 1892 рік / Ю. Лаврівський. Львів, 1891. Т. 1. С. 116.
11. Мельник І. Театр «Руської бесіди» [Електронний ресурс] / Ігор Мельник // Збруч. Режим доступу: <https://zbruc.eu/node/20590> (дата звернення: 14.03.2024).
12. Мудрий М. М. Лаврівський Юліан Григорович [Електронний ресурс] / М. М. Мудрий // Енциклопедія історії України / ред.: В. А. Смолій, НАН України. Інститут історії України. Київ, 2009. Т. 6 : Ла–Мі. С. 13–14. Режим доступу: <http://resource.-history.org.ua/cgi->

- bin/eiu/history.exe?Z21ID=&I21DBN=EIU&P21DBN=EIU&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=eiu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=TRN=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Lavrivsky_Yu_G (дата звернення: 12.03.2024).
13. Мудрий М. Життя після смерті [Електронний ресурс] / Мар'ян Мудрий // ZAXID.NET. – Режим доступу: https://zaxid.net/zhittya_pislya_smerti_n1251982 (дата звернення: 02.03.2024).
 14. Учасники проектів Вікімедіа. Леон Людвік Сапега – Вікіпедія [Електронний ресурс] / Учасники проектів Вікімедіа // Вікіпедія. Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Леон_Людвік_Сапега (дата звернення: 07.03.2024).
 15. Учасники проектів Вікімедіа. Лаврівський Юліан Григорович – Вікіпедія [Електронний ресурс] / Учасники проектів Вікімедіа // Вікіпедія. Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Лаврівський_Юліан_Григорович (дата звернення: 10.03.2024).
 16. Хома І. Я. Роль Юліана Лаврівського в організації культурно-просвітнього життя українців Галичини в середині XIX ст. [Електронний ресурс] / Іван Ярославович Хома // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: Історія. – 2014. – № 2, Ч. 2. – С. 60–65. – Режим доступу: https://shron1.chtyvo.org.ua/Khoma_Ivan/Rol_Yuliana_Lavrivskoho_v_orhanizatsii_kulturno-prosvitnoho_zhyttia_ukraintsiv_Halychynu_v_seredyni.pdf (дата звернення: 02.03.2024).
 17. Ясь О. В. Основа - газета [Електронний ресурс] / О. В. Ясь // Енциклопедія історії України / ред.: В. А. Смолій, НАН України. Інститут історії України. Київ, 2010. Т. 7 : Мі-О. С. 664. Режим доступу: http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?Z21ID=&I21DBN=EIU&P21DBN=EIU&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=eiu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=TRN=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Osнова (дата звернення: 02.03.2024).

References

1. *Yulian Lavrivskyj*. Museum «Lychakiv Cemetery» (n.d.). <https://lviv-lychakiv.com.ua/fotohalereia/vidomi-osobystosti/117-yulian-lavrivskyi>. (in Ukrainian).
2. Bajdak, M. (n.d.). *Yulian Lavrivskyj*. Interaktyvnyj Lviv. <https://lia.lvivcenter.org/uk/persons/-lavrivskyi-yulian/> (in Ukrainian).
3. Hnatiuk, V. (1917). *Natsionalne vidrodzhennia halytskykh ukraintsiv v 1772–1880*. (in Ukrainian).
4. Hordynskyj, Y. (1917). *Do istorii kulturnoho j politychnoho zhyttia v Halychyni u 60-tykh rr. XIX v.* Drukarnia Naukovoho tovarystva imeni Shevchenka. May 2, 2024, https://shron1.chtyvo.org.ua/Hordynskyi_Yaroslav/Do_istorii_kulturnoho_i_politychnoho_zhyttia_v_Halychyni_u_60-tykh_rr_XIX_v.pdf (in Ukrainian).
5. Hrytsak, Y. (1996). *Narys istorii Ukrainy: formuvannia modernoi ukrainskoj natsii XIX-XX st. Heneza*. (in Ukrainian).
6. Dudar, O. (2020, August 31). *Yulian Lavrivskyj – Ivivianyn, iakyj stav odnym z pioneriv ukrainskoho natsionalnoho vidrodzhennia*. Dyvys.info. <https://dyvys.info/2020/08/31/yulian-lavrivskyj-lviv-yanyn-yakyj-stav-odnym-z-pioneriv-ukrayinskogo-natsionalnoho-vidrodzhennya/> (in Ukrainian).
7. Zdrada, J. (1973). Lawrowski Julian. *Polski Słownik Biograficzny* (pp. 282–283). (in Polish).
8. Kakhnych, V. S. (2023). *Yurydychna nauka u Lvivskomu universyteti v personaliiakh*. Ivan Franko National University of Lviv. (in Ukrainian).
9. Kakhnych, V. S. (2016). *Yurydychna osvita i nauka u Lvivskomu universyteti (1661–1939)*. Ivan Franko National University of Lviv. (in Ukrainian).
10. Lavrivskyj, Y. (1891). *Iliustrovanyj kalendar tovarystva «Prosvita» na 1892 rik*. (in Ukrainian).
11. Melnyk, I. (2014, March 29). *Teatr «Ruskoj besidy»*. Zbruch. <https://zbruc.eu/node/20590> (in Ukrainian).

12. Mudryj, M. M. (2009). Lavrivskij Yulian Hryhorovych. In *Entsyklopediia istorii Ukrainy* (Vol. 6, pp. 13–14). Naukova dumka. http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?Z21ID=&I21DBN=EIU&P21DBN=EIU&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=eiu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=TRN=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Lavrivsky_Yu_G (in Ukrainian).
13. Mudryj, M. (2012, April 5). Zhyttia pislia smerti. ZAXID.NET. https://zaxid.net/zhittya_pislya_smerti_n1251982 (in Ukrainian).
14. Wikimedia Foundation. (2024, February 7). Leon Liudvik Sapeha. Wikipedia. https://uk.wikipedia.org/wiki/Леон_Людвік_Сапега (in Ukrainian).
15. Wikimedia Foundation. (2023, September 11). Lavrivskij Yulian Hryhorovych . Wikipedia. https://uk.wikipedia.org/wiki/Лаврівський_Юліан_Григорович (in Ukrainian).
16. Khoma, I. Y. (2014). The role of Yulian Lavrivskyy in the organizing of cultural and educational life of Ukrainian people from Galicia in the Mid-nineteenth century. *Naukovi Zapysky Ternopilskoho Natsionalnoho Pedahohichnoho Universytetu Imeni Volodymyra Hnatiuka. Seriia: Istoriia*, 2(2), 60–65. https://shron1.chtyvo.org.ua/Khoma_Ivan/Rol_Yuliana_Lavrivskoho_v_orhanizatsii_kulturno-prosvitnoho_zhyttia_ukraintsiv_Halychyny_v_seredyni.pdf (in Ukrainian).
17. Yas, O. V. (2010). *Osnova - hazeta* (Vol. 7, p. 664). Naukova dumka. http://resource.history.org.ua/cgi-bin/eiu/history.exe?Z21ID=&I21DBN=EIU&P21DBN=EIU&S21STN=1&S21REF=10&S21FMT=eiu_all&C21COM=S&S21CNR=20&S21P01=0&S21P02=0&S21P03=TRN=&S21COLORTERMS=0&S21STR=Osnova (in Ukrainian).

YULIAN LAVRIVSKYI AS A FAMOUS LAWYER OF THE LVIV UNIVERSITY OF THE XX CENTURY

Volodymyr Kakhnych

*Ivan Franko National University of Lviv,
1, Universytetska Street, Lviv, Ukraine, 79000,
e-mail: volodymyr.kakhnych@lnu.edu.ua*

ORCID: 0000-0003-1446-8386

The article establishes that the increase in popularity and recognition among educational institutions of Ukraine and even the world is enhanced by well-known personalities - graduates of the University, who with their scientific and professional achievements help develop not only their educational institution, but also bring benefits to the development of Ukraine. The figure of Yulian Lavrivskiyi is studied. An outstanding personality who realized himself and found ways of rational proposals to establish new connections in society and the state is highlighted. It is well-founded that Yulian Lavrivskiyi's political views had not lost their authenticity even in our time. The importance of a person and his contacts with his contemporaries are extremely important for the development of the state and society. Using the example of Yulian Lavrivskiyi's cultural and educational life, we can see and analyze that even today the ideas and actions he did back in the 19th century are an example to follow.

Author Ivan Khoma shows the defined historical parallels of the period of the 19th century on the example of the cultural and educational life of the Ukrainians of Galicia in the middle of the 19th century. Today, in the 21st century, we see and understand that the process of European integration of Ukraine, and especially during the war, is extremely important. After all, the desire of Ukrainians for a better and brighter life and for development is characteristic of the representatives of the civilized world. The personality of Yulian Lavrivskiyi testifies to that example for development, for a better life of people in the civilized world. And the war happening today on the territory of

Ukraine is only a confirmation of that. Ukraine in both the 19th and 21st centuries strives for prosperity. The price that Ukraine is currently paying for its freedom is very high. The task of Ukrainians these days is unanimity, unity and purposefulness for the sake of their country.

As for the year of birth, researcher Ivan Khoma still emphasizes the year of birth of the scholar Y. Lavrivskiy, namely, in encyclopedias and reference literature, the year of birth of Y. Lavrivskiy is indicated as 1821, however, on the tombstone (family tomb of the Lavrivskys at the Lychakiv cemetery - p. 56) – 1819. Such inaccuracy may indicate that there were registers in paper form, consequently the encyclopedia simply could not give completely accurate information, however on the grave at the Lychakiv cemetery, the date is more accurate and, in my opinion, researcher Ivan Khoma correctly notes 1819 as the year of birth of Y. Lavrivskiy.

It is shown that in 1861 and 1867 Y. Lavrivskiy was elected an ambassador of the Galician Diet (parliament) (from the IV Curia of the Sambir – Stare Misto – Stara Sil district, he was a member of the "Ruskyi Club"), vice-marshal, member of the regional administration of the Galician Diet (since 1869), deputy member of the Regional Administration (1867–1868). In 1870, he was elected an ambassador of the Galician Diet from the III Curia of the Stryi – Skole district, not being a member of the "Ruskyi Club"), since 1870 he was its vice-marshal. Confidence in a person, shown by his actions, achievements in the eyes of colleagues and close people made Y. Lavrivskiy a person who could make certain proposals at the legislative level to improve the lives of citizens who delegated him and placed their hopes on him.

Keywords: Lviv University, lawyer, vice marshal, law faculty, European integration, democracy.

*Стаття: надійшла до редакції 25.03.2024
прийнята до друку 30.04.2024*